

חוקר פרטי שהותקף על ידי ביריונים בלב חיפה

הזעיק שוטרים - שזנחוהו „ מפני שהוא רודף פירסומת! ”

סגל אברהם טייב במדים

בטיפול ועזבתי את המקום כשראיתי משטרה". אבל העניין לא היה בטיפול המשטרה שזא הצליחה לגלות את הביריונים שהיכו את טייב, האשימה אותו בפומבי בטיפול גורפה המיונית לצורכי פירסומת. לפענת דוברי המשטרה, הוכח טייב כגלגל סיכסוך עם הולכי רגל במעבר הציה. וזהו הדבר הנרא ביותר כפרשה זו. אפילו ננית שהמשטרה צודקת כטענתה, וכי טייב בדה את סיפור השוד בדמיונו וכי הוכח בידי הולכי רגל. האם אז אין זה מתפקידה של המשטרה להתערב ולמנוע אלימות? האם אין תפקידם של שוטרים לחוש לעזרת אזרח מותקף בלב העיר, אפילו אם הוא מוכר להם כ"רודף פירסומת"? פרשה זו היא סימפטום נוסף בתהליך ההופך לתופעת קבע בחברה הישראלית, בו משתמטת המשטרה ממילוי חובותיה היסודיות ומפקידה את אזרחי המדינה לאלימות ובריונות.

זוהי פרשה מחרידה ומוזעזזת. אברהם טייב, אז, תושב חיפה, שוטר לשעבר וכיום בעל משרד פרטי לחקירות, הותקף בצהרי היום ברחוב סואן בחיפה בידי קבוצת בריונים. לפי גרסתו, המרי באת להלן בפיו בגוף ראשון, התקיפו אותו הברי יונים אחרי שסיבל במקרה את מזומתם לשדוד סניף דואר. שוטרי נידת משטרה, להם קרא לפיוע, לא האמינו לסיפורו, לא נזעקו מיד לעזרתו. כתוצאה מכך הופקר טייב בידיהם של הברי יונים שכיזו בו את חמתם. על כך קיימת עדות של עד ראיה, תיאודור טהון, מרחוב דישראלי 54 שסיפר: „הייתי במכונית עם אשתי. ראיתי את המכות. שני בריונים היכו את האיש הזה והכחורה הצעורה החזיקה אחד מהם וצעקה. שמעתי את הצעקות וראיתי אותם בורחים וקופי צים מעד הגדר. רציתי להוריע למשטרה, כשראוי תי נידת משטרה נעצרת במקום. הבנתי שהעניין

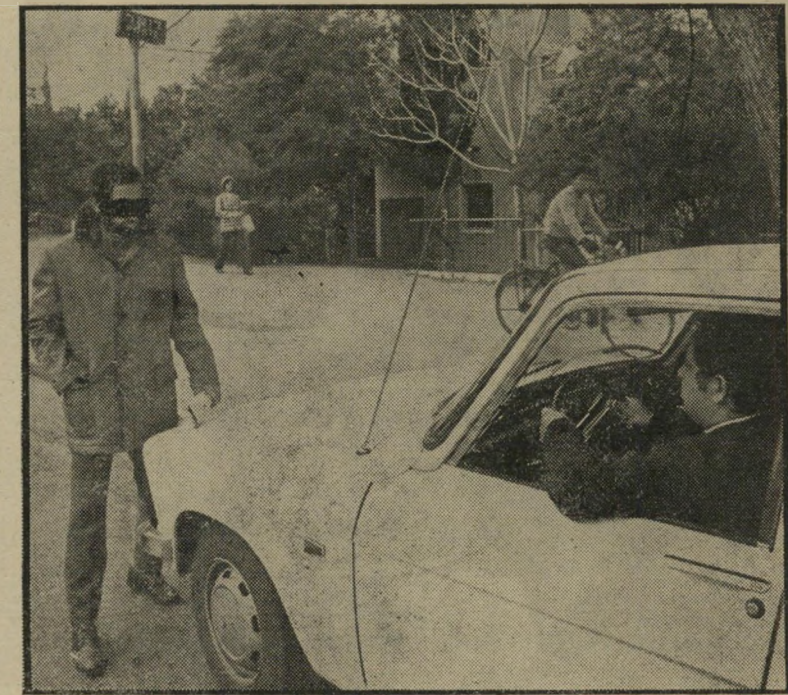
"המשטרה הפנתרה אותי לבריונים!"

גם המזכירה שלי והילדים שלי. לפני שר אני מספיק להגיב, אומר לי הבריון: „הסתלק מהר מהמקום!" אני מסתכל ורואה שהוא נכנס לחצר של בית-הדואר. זה לא מצא חן בעיני. כל הטיפול הזה, לבוש בטלדרס כחול ומכנסי ג'ינס, נראה לי בכלל לא חיפני, ובשנים הארוכות שלי במקצוע שלי — אני כבר למדתי להריח את הפושעים. יצאתי מהמכונית והסתכלתי לאן הוא הולך. הסקרנות שלטה בי ואני פשוט עמ דמי שם והסתכלתי. פתאום ראיתי עוד טיפוס חשוד, גם כן גבוה וחסון ולבוש

זה קרה ביום רביעי שעבר, באמצע היום, אני חושב קצת לפני השעה 12.30. נסעתי במכוניתי מהבית למשרד ובמכוני נית היו איתי שני ילדי הקטנים. עודד בן ה-12 וירון בן ה-7, והמזכירה הנאמנה שלי יעל נוישטדטל, המנהלת את שני משרדי החקירות שלי, איתור בחיפה ותל-אביב. התקרבו לבית-הדואר שברחוב מור ריה כשאישי צעיר וחשוד למראה חצה את הכביש וסתם בפני את הדרך. נאלצתי לעצור, ואז הוא ניגש אלי ובר עיתון שהיה בידו הרביץ לי על הראש. הוממתי. ממש הוממתי. לא רק אני אלא

מסתובב אצלי בראש כמו יתוש ואני שור אל עצמי: למה, למה התייחסו אלי ככה? למה מסר סג'ניצב חיים פרנקל לעיתור — נות כאילו אני סתם רודף פירסומת — וכל מה שקרה — כאילו לא קרה בכלל ואני המצאתי את זה. אני רודף פירסומת? אני אדם טוב ושקט. אני עושה את עבודת שלי במסירות — עבודה שהיא עזר לציבור הרחב. במשטרה עבדתי ב- תפקידים שהם עזר לציבור, ומאז פתחתי את משרד החקירות הפרטי שלי — אני ממשיך בכך. הכל לעזור לאזרחים. כל חיי אני עוזר לאזרחים.

ני המום. אני מדוכא. אני לא קר לט עדיין את מה שקרה. אני פשוט לא תופס שלי יעשו דבר כזה! המשטרה תתייחס אלי בשפלות כזאת! אני, אני הרי הייתי שוטר במשך 15 שנה ושירתתי את ממשלת ישראל בנאמנות ומסירות. אני אהבתי את העבודה שלי, הייתי אמיץ ונועז, לא פחדתי משום תפקיד שהוטל עלי. בשארן לי למזכרת שתי שנייים שבו-רות מאז עבדתי במשטרה. אני יודע מה זה בריונים. אני מכיר פושעים. התעסקתי איתם הרבה זמן ואני יכול להריח אותם. אני לא יודע ממה להתחיל. כל המקרה

טייב מחזיק בהגה המכונית, כשלידו יושבת מזכירתו, אף היא שוטרת לשעבר, יעל נוישטדטל. לדבריו הכניס האלמוני את ראשו מבעד לחלון וחבט בו בעיתון בפניו, על מנת להתגרות בו ולמשוך את תשומת הלב ממעשי חבריו.

החוקר הפרטי אברהם טייב משחזר כיצד חצה צעיר אלמוני את דרכו כשנע במכוניתו ברחוב מוריה בחיפה. מאחורי הצעיר מתנוסס שלט המצביע על סניף הדואר הנמצא בבניין מימין, ושלפי טענת טייב ניסו הצעירים לשדוד אותו.